

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 30 marca 2005 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 traktatu WE [C(2005) 4634 wersja ostateczna, COMP/F/38.354 — Worki przemysłowe], doręczonej skarżącej w dniu 14 grudnia 2005 r. w zakresie, w jakim dotyczy skarżącej oraz

ewentualnie, obniżenie grzywny nałożonej łącznie i solidarnie na skarżącą;

— obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca podważa decyzję Komisji C (2005) 4634 wersja ostateczna z dnia 30 marca 2005 r. w sprawie COMP/F/38.354 — Worki przemysłowe. W zaskarżonej decyzji nałożono łącznie i solidarnie na RKW Rheinische Kunststoffwerke oraz na skarżącą grzywnę za naruszenie art. 81 WE. Zdaniem Komisji skarżąca uczestniczyła w szeregu porozumień i praktyk uzgodnionych w sektorze plastikowych worków przemysłowych w Belgii, Niemczech, Hiszpanii, Francji, Luksemburgu i Niderlandach.

Skargę swą skarżąca opiera na tym, że zaskarżona decyzja narusza jej zdaniem zasadę legalności. Jej zdaniem, strona pozwana rozstrzygnęła o łącznej i solidarnej z RKW odpowiedzialności bez podstawy prawnej ani odpowiednich uprawnień.

Skarżąca podnosi następnie zastrzeżenie, że zarzucono jej naruszenie popełnione przez RKW. Nie zostały, jej zdaniem, spełnione określone przez Trybunał przesłanki takiego naruszenia. Ponadto, w odniesieniu do popełnionego przez RKW i jej zarzuconego naruszenia, skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła zasadę legalności ze względu na to, że uprawnienie wynikające z art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17/1962⁽¹⁾ nie obejmowało stosowanej przez stronę pozwaną praktyki w dziedzinie grzywien. Z tego względu skarżąca narusza także naruszenie zasady równego traktowania oraz zasady proporcjonalności.

Skarżąca zarzuca następnie niewłaściwe zastosowanie art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17/1962 oraz wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien. Dotknięte błędem były w szczególności dotyczące RKW postępowanie dowodowe i ocena dowodów Ponadto, w kontekście stosowanej do tej pory praktyki administracyjnej, RKW została ukarana w nadmiernie dolegliwy sposób. W odniesieniu do ustalonej w zależności od wagi naruszenia kwoty wyjściowej, skarżąca zarzuca w wielu aspektach brak równego, w porównaniu z innymi adresatami decyzji, potraktowania RKW. Skarżąca twierdzi także, że, w odniesieniu do RKW, Komisja naruszyła prawo w zakresie dotyczącym oceny okresu trwania naruszenia oraz nieuwzględnienia okoliczności łagodzących. Skarżąca twierdzi wreszcie,

że, w odniesieniu do RKW, Komisja naruszyła także art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17/1962 ze względu na to, że grzywna została ustalona w sposób błędny z punktu widzenia zastosowania komunikatu o odstępowaniu od nakładania lub obniżaniu kwot grzywien.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady EWG nr 17 pierwsze rozporządzenie wprowadzające w życie art. 85 i 86 Traktatu (Dz.U. nr 13 z 21 lutego 1962, str. 204).

Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2006 r. — Elini N.V. przeciwko OHIM**(Sprawa T-67/06)**

(2006/C 96/45)

Język skargi: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Elini N.V. (Antwerpia, Belgia) [Przedstawiciele: adwokaci F. Cornette i S. Tilsley]

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Rolex S.A. (Genewa, Szwajcaria)

Żądania strony skarżącej

— weryfikacja i stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 12 grudnia 2005 r. (R 725/2004-4),

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Elini N.V.

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy „Elini” dla towarów należących do klasy 14 (wyroby biżuterijne; zegarki; bransoletki, szkiełka, skrzynki i łańcuszki do zegarków; kamienie szlachetne)

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Rolex S.A.

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Wspólnotowy znak towarowy „Cellini” dla towarów należących między innymi do klasy 14 (rejestracja nr 1 456 102)

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Odrzucenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów i odrzucenie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94

— obciążenie Komisji własnymi kosztami postępowania oraz kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący podważają decyzję Komisji z dnia 30 listopada 2005 r. dotyczącą postępowania na podstawie art. 81 traktatu WE (sprawa COMP/F/38.354 — Worki przemysłowe).

Skargę swą opierają na zarzucie, że ta decyzja stanowi naruszenie art. 81 WE oraz art. 7 i 23 rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾ ze względu na to, iż zostało w niej w niewystarczający sposób wykazane, iż skarżące działały z naruszeniem art. 81 WE.

Skarżący twierdzą następnie, że ta decyzja stoi w sprzeczności z art. 25 rozporządzenia nr 1/2003 oraz uprzednio obowiązującym rozporządzeniem nr 2988/74⁽²⁾ ze względu na to przedawnienie się terminu na ściganie tego naruszenia.

Tytułem ewentualnym skarżące podnoszą, że art. 2 zaskarżonej decyzji narusza art. 23 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003 oraz wytycznych w sprawie grzywien.⁽³⁾ Zarzucane skarżącym naruszenie zostało błędnie ocenione i niezgodnie z prawem uznane za bardzo poważne. Skarżące twierdzą ponadto, że, ustalając grzywnę, Komisja wzięła pod uwagę niewłaściwe czynniki i informacje, co spowodowało nałożenie nadmiernie dolegliwej grzywny.

Skarżące twierdzą wreszcie, że zaskarżona decyzja została wydana z pominięciem podstawowych reguł proceduralnych i z naruszeniem obowiązku uzasadnienia, ponieważ nie przeprowadzono szczegółowego dochodzenia i nie dokonano adekwatnego opisu naruszenia, w którym uczestnictwo jest zarzucane skarżącym, a także adekwatnego opisu rynku, którego miało dotyczyć zarzucane naruszenie. Zdaniem skarżących nie dokonano także żadnego opisu czynników mających stanowić podstawy oceny wagi zarzucanego im naruszenia.

Skarga wniesiona w dniu 23 lutego 2006 r. — Stempher i Koninklijke Verpakkingsindustrie Stempher przeciwko Komisji

(Sprawa T-68/06)

(2006/C 96/46)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Stempher B.V. (Rijssen, Niderlandy) i Koninklijke Verpakkingsindustrie Stempher C.V. [Przedstawiciel: adwokat J. K. de Pree]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 2 oraz art. 2, 3 i 4 decyzji Komisji z dnia 30 listopada 2005 r. w wersji zmienionej decyzją Komisji z dnia 7 grudnia 2005 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 traktatu WE (sprawa COMP/F/38.354 — Worki przemysłowe — C(2005) 4634 wersja ostateczna) lub też stwierdzenie ich nieważności w zakresie, w jakim stwierdzono w nich, że Stempher naruszył art. 81 WE; w zakresie, w jakim nałożono w nich za to na tę spółkę grzywnę; w zakresie, w jakim nakazano tej spółce zaprzestanie tego naruszenia oraz zakazano ponawiania określonych w art. 1 działań i zachowań, a także wszelkich działań i zachowań mających taki sam lub podobny przedmiot i skutek; w zakresie w jakim decyzja ta została skierowana do spółki Stempher;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. L 1, str. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2988/74 z dnia 26 listopada 1974 r. dotyczące okresów przedawnień w postępowaniach i wykonywaniu sankcji zgodnie z regułami Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej dotyczącymi transportu i konkurencji (Dz. U. L 319, str. 1).

⁽³⁾ Obwieszczenie Komisji - Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17 oraz art. 65 ust. 5 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Węgla i Stali (Dz.U. 1998 C 9, str. 3).